

LECTURA

La verdadera MÀGIA

- **F**illa, desperta!, eixirà el sol...

- Brrr, quin fred! Ja? Que ràpid es passa la nit!

Com cada matí, m'alce molt enjorn per a anar a buscar aigua. Em costa, Però és el compromís que tinc amb els meus pares des de fa quatre anys.

Bueno, que no m'he presentat! Em cride Nyota i viu en una xicoteta aldea Crida Chitima, a Moçambic.

En l'aldea no hi ha escola, hem d'anar a l'aldea De Songo, per això pocs xiquets i menys xiquetes encara, Van. De les meues tres germanes majors, Cap va ser a escola. Ací, els xiquets hem d'ajudar a els nostres pares, ja que en les famílies No hi ha molts diners i ells han d'estar Tot el dia en el camp, cultivant la dacsà.

El més normal, sobretot entre les xiquetes, És que des de xicotetes ens ocupem de els nostres germans o de fer tasques en casa Fins que, amb quinze anys, ens casem.

Però jo sempre he volgut anar a escola, Com el meu germà Vidotto. Amb deu anys, vaig començar a donar la llanda als meus pares, a demanar I pregar perquè em deixaren anar a escola. Em va costar molt convèncer-los. Els pares no veuen amb bons ulls que les xiquetes no seguisquen el seu camí de cuidar de la seua família.

Encara recorde Al senyor Chirwa dient-li a mon pare:

- Pemba, eixa xicoteta Nyota és la teua debilitat. L'estàs fent capritxosa i et costarà Casar-la. Cap home voldrà una dona Somiadora que Llija i siga replicadora. Això no és bo per a cap llar.

Tant pesaven estos comentaris En mon pare, que vaig creure que mai Em deixaria. Però al final, els meus precés (i els de mos mare) van valdre més que ells. Clar que mon pare em va exigir que no deuria Deixar les meues tasques en la casa: anar a per aigua, cuidar Les gallines i ocupar-me dels meus germans.

Per això m'alce tan prompte i isc Corrent amb el meu bidó fins a la senda Que porta a la font, On m'esperen les meues amigues. La font no està molt lluny, només a Dos quilòmetres, per la qual cosa el camí No se'ns fa tan llarg, almenys a l'anada, que a la volta els bidons pesen el seu!

Al tornar a casa, em llave la cara, em col·loque el meu germà menut a l'esquena, Sí, el tracte implica que m'ho porte a l'escola! I eixim xiulant algunes vegades.

Agafem les nostres mares un grapat de cacauets que compartim pel camí. Arribar a l'escola ens porta una bona estona, està a sis quilòmetres del nostre poblat! Encara sort que ens ajuntem un muntó de xiquets i xiquetes de distints llocs i. Entre xarrades i cançons, ho passem bé. Quan arribem a Songo, el sol ja fa temps que es va desapegar de l'horitzó i estem cansats. Però la nostra mestra, mamà Briggite, diuen que té poders, I ens el capellà tot ràpidament!.

Mai oblidaré el primer dia de classe. Quan ens assentem en els nostres bancs I la sentim, amb la seua veu terrible i dolç al mateix temps:

- Abarí yako, watoto1, sóc la vostra mestra, mamà Briggite. Ací aprendreu a comptar, I a llegir i escriure en portugués, però no sols això, vaig a ensenyar-vos un muntó de Coses desconegudes per a vosaltres, viatjarem a llocs remots i descobrireu poders Que vos seran molt útils en les vostres aldees. Penseu que hui comencem Una màgica aventura que pot canviar les vostres vides.

Tots quedem callats, amb una mescla d'il·lusió i temor. Ella pareixia dolç i terrible al mateix temps... com una fetillera de les històries.

I, des d'aquell dia, la mestra ens va comptar muntons de coses que vam aprendre. Vam saber Així de molts animals, des de les grans balenes Que viuen en el mar, lloc que cap de nosaltres coneixia, als xicotets microbis, i vam aprendre sobre les plantes i les malalties i sobre molts llocs diferents I llunyans, com Espanya.

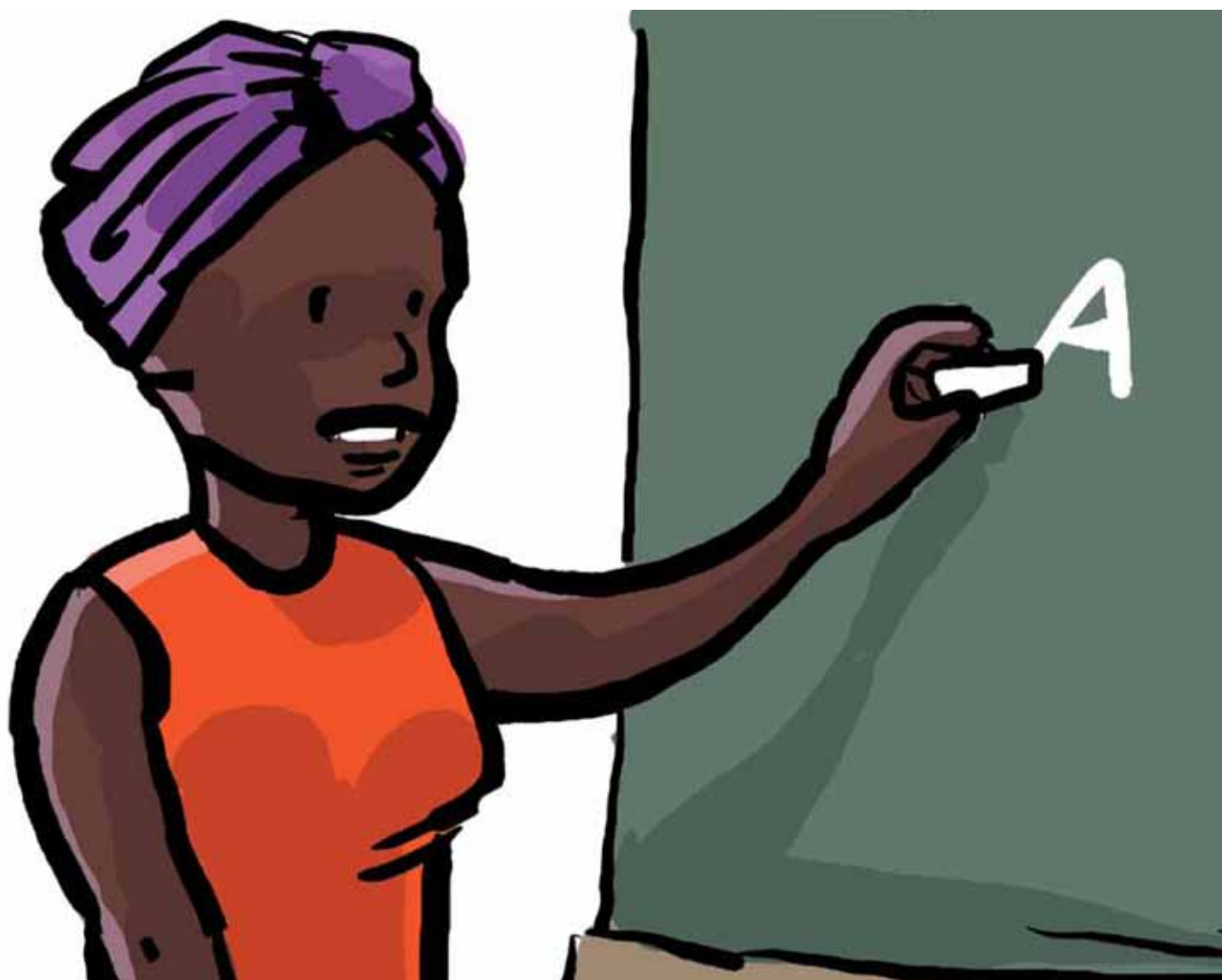
I sobretot ens va ensenyar els números, a llegir i a escriure. I això nos va ser donant la possibilitat de veure la nostra vida d'una altra manera.

I quan tornava a casa, jo comptava tot el que anàvem aprenent. Algunes coses van ser molt útils, com el costum de bullir l'aigua o la importància de protegir-nos contra els mosquits. I jo anava tenint més clar que me agradaria continuar estudiant, inclús algun dia, aprendre l'ofici de perruquera. Poder muntar el meu propi negoci en Tete, la capital del districte!

Però mon pare sempre em Deia que deixara de somiar, que eixes no són coses que succeïsquen, que al final jo havia de casar-me com totes les meues germanes, com qualsevol xica normal. Però jo crec que està molt bé somiar; Esforçar-se per a intentar que els teus sons es complisquen...

Com en l'escola només tenim una classe i estem cinquanta-dos xiquets i xiquetes de totes les edats, des de fa uns mesos la mestra ens posa, Als majors de la classe, coses en la pissarra perquè copiem, mentres ella està amb els més menuts.

Fa un parell de setmanes ens va ensenyar com fer sèrum de rehidratació oral, una fàcil solució per a evitar que les persones amb diarrea es deshidraten. És molt fàcil de fer i els materials no són difícils de trobar, ni tan sols per a nosaltres.

En quant vaig arribar a casa se'l vaig comptar a ma mare i ella va dir que se'l diria a la senyora Kadzala que tenia un fill malalt i amb molta diarrea.

Així ho van fer, i quan per fi van poder portar al xiquet al dispensari de Tete, el metge els va dir que el sèrum li havia segó.

Com van tornar d'agraïts!, fins van portar una gallina a mon pare! I jo vaig comprendre que la nostra mestra és una gran fetillera, que ens ha ensenyat una màgia poderosa: el coneixement..., el poder que ens dóna l'anar a escola.

Ahir el senyor Chirwa es va acostar a mon pare i li va dir:

- Pemba, el teu Nyota està ja quasi per a complir els quinze anys, i mon Kapinga és un bon xaval, molt treballador; podríem anar pensant a casar-los.

Mon pare em va mirar, es va somriure i li va dir:

- No amic Chirwa, la meua xica té De moment altres coses que fer abans que pensar a casar-se. És una xica treballadora i amb bones idees. Vull que continue estudiant en l'internat de secundària de Tete i que aprenga un ofici..., com el de perruquera per exemple. Anem, que fins he pensat que m'agradaria que muntara la seua pròpia perruqueria!

